

LITERATURA PUBLICACIONS

Un cop més, l'editorial La Campana ha demostrat el seu olfacte literari. Acaba de publicar la traducció en català de *La veritat sobre el cas Harry Quebert*, el nou fenomen literari mundial del jove suís Joël Dicker, de 28 anys. El periodista Carles Porta, un dels autors lleidatans més llegits de l'editorial que dirigeix Isabel Martí, ha parlat amb ell del seu èxit.

El llibre més robat

'La veritat sobre el cas Harry Quebert', del suís Joël Dicker, nou fenomen literari mundial

CARLES PORTA

LLEIDA | Generalment prefereixo no conèixer els autors dels llibres perquè em fa por que siguin una mica cretins i això em condicioni la lectura de les seves obres. Però no sempre és així. Em vaig llegir *La veritat sobre el cas Harry Quebert* en un cap de setmana perquè les seves 670 pàgines són delicioses, una darrere l'altra, i em van agafar moltes ganes de parlar amb l'autor per preguntar-li com coi havia construït una obra tan brillant. Casualitats de la vida, la meua editora, la Isabel Martí, que a Catalunya també és la seva, em va proposar de tenir-hi una conversa i sopar amb ell i el seu editor francès. Vaig acceptar encantat i aquestes ratlles són un petit extracte de la vetllada.

Primer vaig conèixer l'editor, Bernard de Fallois, de 87 anys, un home que ha compensat la panxeta de la felicitat amb un venerable inici de gep que encara li dona més aparença de savi. Han fet molt bona feina.

EIX LLEIDA-SUÏSSA

El lleidatà Carles Porta i el suís Joël Dicker comparteixen una vetllada literària a Barcelona

-Hi va intervenir molt vostè en el llibre?, li vaig preguntar al hall de l'hotel Comte de Barcelona.

-L'únic que vaig fer va se llegir l'original i dir "això s'ha de publicar immediatament i tal com està, sense tocar res".

El president d'Éditions de Fallois, una de les editorials més petites i prestigioses de França, com vindria a ser La Campana a Catalunya, recorda que hi va haver moltes coses del llibre que no li acabaven de semblar bé, "però tot funcionava tan fàcil, la lectura era tan amena que vaig pensar que si tocàvem alguna cosa ho fariem malbé tot. El llibre té la força de la joventut de l'autor i la solidesa del talent d'un veterà".

-I quan es va adonar que podia un èxit enorme?

-Quan la gent de Hachette, els distribuïdors més grans de França, em van dir que era el llibre més robat de tots els que distribuïen.

Tota la premsa i la crítica mundial diuen meravelles d'aquest llibre que a França ja ha venut més de 750.000 exemplars. Un llibre que és una mica de novel·la

negra perquè explica la història de l'assassinat d'una noia de 15 anys, però també és un gran llibre d'amor i una guia per a escriptors i una novel·la sobre l'èxit i el fracàs i sobre la relació mestre-alumne. I un molt bon retrat de la societat americana de la costa est. Però la gràcia és que, tot i ser tantes coses, és d'una senzillesa sorprenent.

Jove, guapo i amb talent

Després vaig xerrar molta estona amb l'autor. Un paio suís de 28 anys, molt guapo, simpàtic, que regala generositat i amabilitat i a qui no et canses d'escoltar. Un noi que és clarament un geni que s'ha dedicat a la litera-

tura, però que si s'hagués dedicat a alguna altra cosa també hauria triomfat. Un jove que un dia tindrà un biògraf que relatarà que als 4 anys ja inventava i dibuixava històries, que als 10 anys ja va crear una revista i es va inventar una manera de distribuir-la "perquè el que sempre m'ha importat més és compartir, compartir les meves idees, els meus somnis, les meves històries, i rebre el retorn de la gent, saber què els sembla, aprendre i tornar a crear". El van premiar com a redactor en cap més jove de Suïssa.

Un noi que, quan tenia 20 anys, es va presentar a un concurs de contes i li van dir que el

que havia presentat era tan bo que no es creien que l'hagués escrit ell, que l'havia d'haver plagiat i per això no li donaven el premi. I es va empenyar de tal manera que es va obsessionar a convertir-se en escriptor. Va escriure quatre novel·les que no li ha volgut publicar ningú, de moment, i, finalment, un dia que passejava per New Hampshire,

EL PLAER D'ESCRIURE

Dicker diu que després de quatre llibres no publicats, va entendre que havia d'escriure per plaer

a la costa est dels Estats Units, on viatja sovint per qüestions familiars i a passar-hi els estius, es va imaginar una casa gran al costat del mar i, vivint-hi, un home de 67 anys, que es diria Harry. També li va venir al cap la frase "Els orígens del mal" i va pensar que seria un bon títol per a un llibre. Ho va aparcar en alguna neurona i va continuar amb els estudis de Dret. Un any després es va imaginar un escriptor jove (30 anys) que es podia dir Markus Goldman. Harry i Markus podien ser professor i alumne. "Sempre m'ha semblat molt interessant la relació professor-alumne. Saps que hi haurà un moment en què

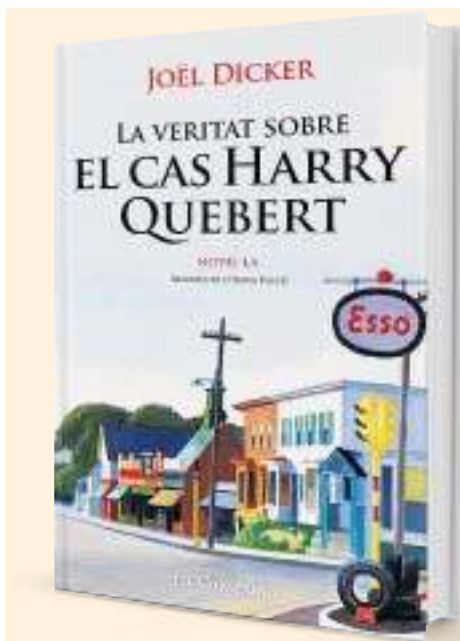
■ **'La veritat sobre el cas Harry Quebert'** acaba de ser publicat en català per La Campana i en castellà per Alfaguara. Està previst que es publiqui, de moment, en 33 països.

■ **Joël Dicker és un jove suís de 28 anys que s'ha convertit en tot un fenomen literari arreu del món amb una novel·la que està considerada una història d'aprenentatge en clau de thriller.**

■ **L'editor francès de 'La veritat sobre el cas Harry Quebert' es va adonar que la novel·la seria un fenomen quan la distribuïdora li va dir que era el llibre més robat de tots els que repartia.**

LA PORTADA

El quadre *Portrait of Orleans* de Hopper serà la portada en les 33 llengües en què es traduirà el llibre.

La veritat sobre el cas Harry Quebert
(2013) Novel·la. 22 €.

Autor: Joël Dicker (Ginebra, 1985).

Editorial en català: La Campana.

En castellà: Alfaguara.

Argument: Un jove escriptor intenta esbrinar la veritat sobre l'acusació d'assassinat que pesa sobre un antic professor seu.

Dos autors de La Campana que comparteixen conversa literària

■ El periodista, escriptor i productor lleidatà Carles Porta va compartir aquesta setmana una vetllada a Barcelona amb l'autor suís Joël Dicker, el fenomen literari mundial del moment. A Catalunya, tots dos tenen la mateixa editorial, La Campana, un segell que ha demostrat un cop més el seu bon olfacte per llançar novetats literàries. La seua responsable, Isabel Martí, va organitzar la trobada, que va donar per a molt.

lector. I cada dia, quan em posava a l'ordinador per continuar el llibre pensava: 'què passarà avui?' i això era molt emocionant."

-És una mena d'obsessiu metòdic.

Escrivia tantes hores com podia. Era la meua prioritat, però si havia d'anar al metge o sortir a sopar amb amics, ho feia, acceptava canviar de prioritat "provisionalment". Això sí, amb un desig enorme de tornar a casa per posar-me a escriure. És el mateix desig que sent un lector atrapat per un llibre. Vol tornar a casa per continuar llegint. Jo ho sentia com a escriptor i com a lector.

-I no fas servir un mapa de la trama? Com pots construir un argument tan complicat sense escriure'n l'esquema?

Sóc molt dolent amb els mapes. Em confonen perquè interfereixen en el meu desordre. Tenia un avi que era molt desordenat però sabia on tenia exactament cada paper i quan li ordenaven el despatx entrava en crisi perquè no trobava res.

Té una memòria prodigiosa (hipermnèsia) i no escriu mai les idees en paper. "Si escrius una idea es converteix en un frase i es pot morir. Mentre no l'escrius està viva i evolucionant. A més, sóc molt desordenat i segur que hauria perdut els papers amb les notes. Si no ho escriu, m'obliga a tenir la idea viva i a fer-la créixer".

Li encanta el futbol i, sopant al costat del mar, li dic que a mi em sembla que ell és a la literatura el que el Barça al futbol: fan senzill el que és difícil. I somriu.

Va ser un plaer compartir con-

Joël Dicker, aquesta setmana durant la seua promoció per Espanya.

l'alumne igualarà el professor i, què passarà llavors?". Per relacionar-los, es va imaginar una noia, de 15 anys, que podia ser un nexa i un motiu d'enfrontament. Però un altre dia li va semblar que seria millor que la noia fos morta. I a poc a poc va anar fent créixer, en el seu cap, la història, els personatges, els escenaris i la trama. Ho feia dia a dia, pàgina a pàgina.

"Després dels quatre llibres no publicats vaig entendre que el que havia de fer era escriure per plaer, pel plaer d'escriure i de llegir-ho. M'havia de posar a la pell del lector i havia d'escriure pensant, sobretot, en la satisfacció i la sorpresa del

versa amb l'autor més elogiat (mundialment, que aviat està dit) del moment perquè és un paio senzill, natural, amb un talent especial que ha dedicat a fer un llibre que La Campana en català i Alfaguara en espanyol han publicat amb la mateixa il·lustració a la coberta, un quadre escollit pel mateix autor i que reproduiran a 33 països de tot el món (de moment), perquè en Joël cuida fins al detall més petit i intervé, fins i tot, en el preu del llibre. Defensa aferrissadament els llibreters i lectors i no permet que el llibre sigui car.

-L'han comparat amb el suec Stieg Larsson, el de *Millennium*, i amb molts altres autors d'èxit i de culte, com Philip Roth.

-És normal. Sóc nou i em passa com quan proves un plat nou, el compares amb sabors que ja has tastat.

Diu el que toca a cada moment, és d'una educació d'alt nivell que passeja amb tanta naturalitat que, si en una novel·la dibuixes un personatge com ell, no se'l creurà ningú. Però és real, té la mateixa nòvia de fa anys, continua escrivint perquè és el que més li agrada i viu la fama amb un somriure.

-Et vas adonar que el teu llibre podia ser un èxit mundial?

-No. Ho vaig veure quan ja ho era.

No tinc comissió per escriure el que he escrit. És el que vaig viure i percebre aquell vespre i així us ho he volgut traslladar. Si em voleu creure, no us perdeu *La veritat sobre el cas Harry Quebert*.

Ah! i si el llegiu prenent el sol, poseu-vos protecció 50. Jo em vaig cremar.